

Arrest

nr. 265 657 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42/2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Cubaans staatsburger te zijn, geboren op X 1976 in X. U behaalde een licentiaatsdiploma in administratie en economie alvorens in het jaar 2000 als administrator aan de slag te gaan in de polikliniek van Guilherme Tejas Silva. Op 31 december 1997 huwde u met (...). Samen kregen jullie twee zonen, (...) en (...). Zij verblijven tot op heden in Cuba.

Als administrator van de polikliniek diende u ervoor te zorgen dat de kliniek draaiende bleef. Op 11 maart 2017 kreeg u echter een sanctie van uw leidinggevendenden omdat er een computer gestolen werd uit de kliniek. U diende voor de directieleden te verschijnen om u te verantwoorden. Op 11 september 2018 kreeg u een nieuwe sanctie te verwerken omdat een van de magazijnen van de polikliniek niet voldeed aan de voorschriften. Deze keer verloor u het recht op een deelname aan een buitenlandse missie. Omstreeks december 2018 vroeg u een licentie aan op het werk, hetgeen u toestemming gaf om thuis te blijven zonder te werken. U had op dat moment al samen met uw echtgenoot besproken dat u Cuba voorgoed wilde verlaten. In april kreeg u uw licentie, waarop u op 17 april 2019 het land verliet. Daags nadien kwam u aan te België, alwaar u op 23 april 2019 samen met uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw echtgenoot was op dat moment al drie maanden in België. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenoot volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw echtgenoot, de identiteitskaart van uw echtgenoot, het Belgisch rijbewijs van uw echtgenoot, documenten in verband met de sanctie die u kreeg, twee foto's van uw echtgenoot als politieagent, jullie consumptieboekje en het arbeidsdossier van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U stelt dat u niet terug kunt keren naar Cuba omdat u vreest afgewezen en gepest te worden en mogelijks zelfs gevangen genomen te worden ten gevolge van de sancties die u op uw werk kreeg en de problemen die u erdoor heeft ondervonden (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 29/6/2021, p. 7).

U verklaart in dit kader dat u op 11 maart 2017 een eerste sanctie kreeg opgelegd waarbij u moest verschijnen bij de leden van de directie nadat er een computer werd gestolen uit de polikliniek waar u werkte (CGVS p. 3, 4). Op 11 september 2018 kreeg u opnieuw een sanctie toen bleek dat een van de magazijnen van uw kliniek niet voldeed aan de voorschriften (CGVS p. 3, 4). Bij deze laatste sanctie werd u een buitenlandse missie ontnomen (CGVS p. 3). Naast deze problemen, verklaart u geen andere redenen te hebben waarom u Cuba verlaten heeft en in België een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p. 7; vragenlijst CGVS d.d. 10/10/2019, vragen 1-7). Voorgaande elementen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw problemen beperken zich tot twee geïsoleerde gevallen waarmee u jammerlijk te maken heeft gekregen. Doorheen uw carrière, u werkt in de polikliniek sinds 2000 (CGVS p. 4), heeft u slechts deze twee sancties gekregen, hoewel u naar eigen zeggen wekelijks een inspectie over de vloer kreeg en als administrator dan toch wekelijks het risico liep op een mogelijke sanctie (CGVS p. 4, 8). Dit gebeurde echter niet. Overigens kreeg u na uw tweede sanctie nog een toestemming van uw directrice om een tijdje thuis te blijven (CGVS p. 4) en bleef u nog aan de slag tot op enkele weken voor uw vertrek (CGVS p. 4). Uw baas bleek zelfs bezorgd over u (CGVS p. 6). Uit voorgaande kan dan ook bezwaarlijk opgemaakt worden dat u gevisieerd werd omwille van een reden die onder de Vluchtelingenconventie ressorteert. De conventie voorziet namelijk in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan uw these dat u bij een terugkeer naar Cuba gevangen genomen zou worden (CGVS, p. 7), dan ook niet gevolgd worden. Gelet op de toelating die u kreeg om thuis te blijven

en het gegeven dat u legaal het land heeft verlaten (CGVS p. 4), kan er overigens van uitgegaan worden dat de Cubaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw vertrek en zij hiertoe klaarblijkelijk geen bezwaar hadden. Indien u daadwerkelijk onder de loep van diezelfde autoriteiten zou gelegen hebben, kan er immers van hen verwacht worden dat zij uw passage op de luchthaven zouden aangrijpen om u bij de kraag te vatten. Het gegeven dat dit niet gebeurde, doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof dat er in uw hoofde sprake is van een vrees voor vervolging. Dat niemand op de hoogte zou geweest zijn van uw vertrek (CGVS p. 4), is dan ook gelet op uw legaal vertrek niet aannemelijk.

Dat u in België wil werken, een betere toekomst wil opbouwen voor uw kinderen en dat u en uw echtgenoot geschrapt werden van jullie consumptieboekje (CGVS, p. 7), zijn motieven van louter socio-economische aard die evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Ten overvloede dient in dat kader er overigens op gewezen worden dat u een hoogopgeleide vrouw bent (vragenlijst DVZ d.d. 10/10/2019, vraag 11), die erin slaagde haar gezin te onderhouden (CGVS p. 6). Uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt ook dat uw echtgenoot over een eigendom beschikt in Cuba (notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/16040 d.d. 29/06/2021, p. 7), alwaar tot op heden uw schoonmoeder en zonen wonen (CGVS 19/16040 p. 7). Uit wat voorafgaat kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u bij een terugkeer geenszins in een precaire situatie terecht zult komen. Dat u niet meer aan de slag zou kunnen in Cuba (CGVS p. 6) kan tenslotte niet gevolgd worden. Gelet op de toestemming die u kreeg om thuis te blijven, de bezorgdheid van uw baas en uw opleidingsniveau, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u uw plaats op de arbeidsmarkt opnieuw kan veroveren en de nodige administratieve zaken op orde kan brengen (CGVS p. 6).

Volledigheidshalve kan voor wat betreft het feit dat u reeds meer dan 2 jaar geleden Cuba verlaten heeft, gewezen worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' die Cubanen toelaat ook na 2 jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart, vormen slechts een bewijs van identiteit en nationaliteit, dewelke in voorliggende beslissing niet ter discussie staan. De documenten in verband met de sanctie die u kreeg, kunnen bevestigen dat u op uw werk gesanctioneerd werd maar tonen verder niet aan dat er in uw hoofde sprake is van een beschermingsnood. Uw consumptieboekje houdt geen verband met uw vrees voor de Cubaanse autoriteiten en werd reeds besproken in het kader van de door u aangehaalde socio-economische motieven. Het paspoort, de identiteitskaart, het Belgisch rijbewijs, het arbeidsdossier en de foto's van uw echtgenoot hebben tot slot geen betrekking op uw persoon of asielmotieven.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot (...) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in zijn *“beroep tot nietigverklaring”* in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsprincipe, *“van de Conventie van Genève inzake het statuut van vluchteling, de vluchtelingen status zoals voorzien in art 48/3 van de Vreemdelingenwet en art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet”*.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoekster:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U stelt dat u niet terug kunt keren naar Cuba omdat u vreest afgewezen en gepest te worden en mogelijks zelfs gevangen genomen te worden ten gevolge van de sancties die u op uw werk kreeg en de problemen die u erdoor heeft ondervonden (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 29/6/2021, p. 7).

U verklaart in dit kader dat u op 11 maart 2017 een eerste sanctie kreeg opgelegd waarbij u moest verschijnen bij de leden van de directie nadat er een computer werd gestolen uit de polikliniek waar u werkte (CGVS p. 3, 4). Op 11 september 2018 kreeg u opnieuw een sanctie toen bleek dat een van de magazijnen van uw kliniek niet voldeed aan de voorschriften (CGVS p. 3, 4). Bij deze laatste sanctie werd u een buitenlandse missie ontnomen (CGVS p. 3). Naast deze problemen, verklaart u geen andere redenen te hebben waarom u Cuba verlaten heeft en in België een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p. 7; vragenlijst CGVS d.d. 10/10/2019, vragen 1-7). Voorgaande elementen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw problemen beperken zich tot twee geïsoleerde gevallen waarmee u jammerlijk te maken heeft gekregen. Doorheen uw carrière, u werkt in de polikliniek sinds 2000 (CGVS p. 4), heeft u slechts deze twee sancties gekregen, hoewel u naar eigen zeggen wekelijks een inspectie over de vloer kreeg en als administrator dan toch wekelijks het risico liep op een mogelijke sanctie (CGVS p. 4, 8). Dit gebeurde echter niet. Overigens kreeg u na uw tweede sanctie nog een toestemming van uw directrice om een tijdje thuis te blijven (CGVS p. 4) en bleef u nog aan de slag tot op enkele weken voor uw vertrek (CGVS p. 4). Uw baas bleek zelfs bezorgd over u (CGVS p. 6). Uit voorgaande kan dan ook bezwaarlijk opgemaakt worden dat u geviséerd werd omwille van een reden die onder de Vluchtelingenconventie ressorteert. De conventie voorziet namelijk in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan uw these dat u bij een terugkeer naar Cuba gevangen genomen zou worden (CGVS, p. 7), dan ook niet gevolgd worden. Gelet op de toelating die u kreeg om thuis te blijven en het gegeven dat u legaal het land heeft verlaten (CGVS p. 4), kan er overigens van uitgegaan

worden dat de Cubaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw vertrek en zij hiertoe klaarblijkelijk geen bezwaar hadden. Indien u daadwerkelijk onder de loep van diezelfde autoriteiten zou gelegen hebben, kan er immers van hen verwacht worden dat zij uw passage op de luchthaven zouden aangrijpen om u bij de kraag te vatten. Het gegeven dat dit niet gebeurde, doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof dat er in uw hoofde sprake is van een vrees voor vervolging. Dat niemand op de hoogte zou geweest zijn van uw vertrek (CGVS p. 4), is dan ook gelet op uw legaal vertrek niet aannemelijk.

Dat u in België wil werken, een betere toekomst wil opbouwen voor uw kinderen en dat u en uw echtgenoot geschrapt werden van jullie consumptieboekje (CGVS, p. 7), zijn motieven van louter socio-economische aard die evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Ten overvloede dient in dat kader er overigens op gewezen worden dat u een hoogopgeleide vrouw bent (vragenlijst DVZ d.d. 10/10/2019, vraag 11), die erin slaagde haar gezin te onderhouden (CGVS p. 6). Uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt ook dat uw echtgenoot over een eigendom beschikt in Cuba (notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/16040 d.d. 29/06/2021, p. 7), alwaar tot op heden uw schoonmoeder en zonen wonen (CGVS 19/16040 p. 7). Uit wat voorafgaat kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u bij een terugkeer geenszins in een precaire situatie terecht zult komen. Dat u niet meer aan de slag zou kunnen in Cuba (CGVS p. 6) kan tenslotte niet gevolgd worden. Gelet op de toestemming die u kreeg om thuis te blijven, de bezorgdheid van uw baas en uw opleidingsniveau, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u uw plaats op de arbeidsmarkt opnieuw kan veroveren en de nodige administratieve zaken op orde kan brengen (CGVS p. 6).

Volledigheidshalve kan voor wat betreft het feit dat u reeds meer dan 2 jaar geleden Cuba verlaten heeft, gewezen worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' die Cubanen toelaat ook na 2 jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart, vormen slechts een bewijs van identiteit en nationaliteit, dewelke in voorliggende beslissing niet ter discussie staan. De documenten in verband met de sanctie die u kreeg, kunnen bevestigen dat u op uw werk gesanctioneerd werd maar tonen verder niet aan dat er in uw hoofde sprake is van een beschermingsnood. Uw consumptieboekje houdt geen verband met uw vrees voor de Cubaanse autoriteiten en werd reeds besproken in het kader van de door u aangehaalde socio-economische motieven. Het paspoort, de identiteitskaart, het Belgisch rijbewijs, het arbeidsdossier en de foto's van uw echtgenoot hebben tot slot geen betrekking op uw persoon of asielmotieven."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in verzoeksters hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er geen

zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekster stelt dat zij uitgeschakeld zal worden door het systeem, de dictatuur en niet meer aan de slag zal kunnen, hetgeen zij als een politiek aspect beschouwt dat onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie valt. Verzoekster voert ook aan dat het niet is omdat zij het land legaal heeft kunnen verlaten zij niet uitgeschakeld zal worden op de arbeidsmarkt, dat zij twee sancties heeft opgelopen door het systeem en haar de toegang tot de arbeidsmarkt zal worden ontzegd, dat zij in de armoede zal terechtkomen door het gedrag van de heersers, dat zij van haar eigendom niet kan leven en dat zij in een sociale groep komt die geen uitweg heeft in Cuba nu de dictatuur zeer machtig is.

Dergelijke algemene verklaringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Waar verzoekster de socio-economische situatie in Cuba aankaart en haar moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, dat er in Cuba sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt

door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Cuba op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij een hoogopgeleide vrouw is (Vragenlijst DVZ, vraag 11), die erin slaagde haar gezin te onderhouden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Uit de verklaringen van haar echtgenoot blijkt ook dat deze echtgenoot over een eigendom beschikt in Cuba (Notities van het - persoonlijk onderhoud van de echtgenoot, p. 7), alwaar tot op heden verzoeksters schoonmoeder en zonen wonen (p. 7). Uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen of kunnen uitoefenen in Cuba en in een precarie situatie terecht zou komen. Eventuele moeilijkheden zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Cuba, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

2.4. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoekster wat de betreft de subsidiaire beschermingsstatus louter verwijst naar het gegeven dat dictators aan de doorsnee mens in hun systeem geen toekomst bieden en dit de laatste weken verergert, toont verzoekster niet concreet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoekster toont niet aan dat er in Cuba sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF